

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla felperesnek - dr. Vági Julianna ügyvéd által képviselt **Budapest Főváros XIII. kerület Önkormányzata** (1139 Budapest, Béke tér 1.) alperes ellen **kártérítés** iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2010. november 23-án meghozott 39.P.26.704/2008/19. számú ítélete ellen a felperes 20. sorszámon benyújtott fellebbezése folytán meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg az alperesnek 25.000 (huszonötezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

A le nem rótt fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s :

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság a Ptk. 339. § alapján vagyoni kártérítés jogcímén kötelezze az alperest 5.705.000 Ft és járulékai megfizetésére. Kérte továbbá, hogy a bíróság 1.000.000 Ft nem vagyoni kárt is ítéljen meg arra tekintettel, hogy múlt nélküli emberré vált az alperes magatartása következtében. Hivatkozott arra, hogy az alperes nem közölte vele a raktározás maximális időtartamát és nem küldött semmilyen értesítést sem a lomtalanítás előtt, sem azt követően.

Az alperes a kereset elutasítását kérte, perköltséget igényelt. Állította, hogy a felperest jogerős bírósági ítélet alapján az V. kerületben eljáró illetékes végrehajtó lakoltatta ki, ezért a végrehajtási eljáráshoz az alperesnek közvetlen köze nincs. Előadta, hogy a végrehajtókkal meglévő jó munkakapcsolatra tekintettel az V. kerületi végrehajtó kérésének megfelelően ajánlottak egy önálló szállítási

vállalkozót, aki az ingóságokat náluk raktározta be. Hivatkozott továbbá arra, hogy az alperesnél folytatott gyakorlat alapján az ingóságokat jóval a 30 napot meghaladó ideig őrzik, és minden év tavaszán kerül sor a lomtalanításra. Az alperesi védekezés lényege szerint az alperes jogellenes magatartást nem tanúsított. Másodlagosan utalt arra, hogy a felelős őrzés szabályai szerint sem terheli felelősség a felperes ingóságainak megsemmisülése folytán.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 40.000 Ft + áfa perköltséget. A felperes költségmentessége folytán a le nem rótt eljárási illeték az állam terhén maradt.

Az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában rögzítette, hogy a felperest és családját 2006. április 11-én kilakoltatták a tulajdonukat képező Budapest V. Bajcsy-Zs. út 66. II/17. szám alatti ingatlanukból. A kilakoltatást dr. **S.Z.** önálló bírósági végrehajtó végezte. A kilakoltatáskor a felperes és a felesége is otthon tartózkodott. A felperes barátja B.J. a felperes kérelmére az ingóságok egy részét személygépkocsival elszállította. Ezek az ingóságok nem kerültek raktárba. Beraktározásra szívésségből a Budapest XIII.szám alatti önkormányzati raktárban került sor, a szállítást B-né önálló szállítási vállalkozó végezte. Könyvek, bútorok, ruhaneműk elszállítására került sor.

Az eljáró végrehajtó tájékoztatta a felperest, hogy 30 napon túl az ingóságok megsemmisítésre kerülnek.

A végrehajtási eljárást követően a felperes vidékre költözött. A felperes felesége két alkalommal gépkocsival a személyes ingóságok egy részét a raktárból elszállította. A felperes 2006. decemberében ingóságai egy részét vidéki lakhelyére szállította. Bizonyos ingóságok a raktárban visszamaradtak. A beraktározott ingóságokról ingóeltár nem készült. A lomtalanításra 2007. áprilisában került sor.

Ítélete jogi indokolásában az elsőfokú bíróság a végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény 181. §-át idézte, mely szerint lakás és más helyiség kiürítésére, átadására vagy használatára irányuló, illetőleg a felmondás érvényességét megállapító bírósági határozatban, a bíróság által jóváhagyott egyezségben vagy bírósági végrehajtási záradékkal ellátott okiratban megállapított kötelezettség végrehajtására a Vht. 172-177. §-ában foglalt rendelkezéseken felül a 182. §-ban foglalt rendelkezéseket is alkalmazni kell.

A 182. § (1) bekezdése kimondja, hogy ha a kötelezett vagy képviselője nincs jelen a végrehajtás foganatosításánál, a kiürítendő lakásban lévő ingóságokat a végrehajtó összeírja. Az ingóságoknak másik lakásban vagy másik helyiségben való elhelyezése után a lista egy példányát itt is el kell helyezni. Ha az ingóságok elhelyezése olyan lakásban történt, amelyet kizárólag a kötelezett vagy családtagjai használnak, a végrehajtás foganatosítása után a lakást le kell zárni, és le kell pecsételni.

A (2) bekezdés kimondja, ha a másik lakásban a kötelezett ingóságait vagy egy részüket nem lehetett elhelyezni, raktárban vagy más alkalmas helyiségben való

elhelyezésükről a kötelezett költségére és veszélyére a végrehajtást kérő gondoskodik. A végrehajtást kérő az ingóságokat 30 napig köteles tárolni, tároltatni.

Mivel a felperes a kilakoltatásnál jelen volt, ezért ingóságai elszállításáról neki kellett volna gondoskodni, a végrehajtást kérőnek ez nem lett volna jogszabályba foglalt kötelezettsége. A felperes ingóságai szívésségből kerültek elhelyezésre. Erre tekintettel a 30 napon túl, a felperes igényt ezen ingóságokra nem érvényesíthet. Esetleges kárát maga köteles viselni (Ptk. 340. § (1) bekezdés).

Ezért a bíróság a szállítást végrehajtó szállító illetve a raktár vezetőjének nyilatkozatát beszerezve úgy foglalt állást, hogy a felperes kára abból származott, hogy kármegelőzési, kárenyhítési kötelezettségének nem tett eleget, ezért került sor a kereset elutasítására. A pertárgy értéke alapján rendelkezett a bíróság a perköltségről, és a személyes költségmentességre tekintettel az eljárási illeték viseléséről (6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján).

Fellebbezésében a felperes kereseti kérelmének való helytadást kért. Álláspontja az volt, hogy az Alkotmányban rögzített tulajdonhoz való joga sérült, és erre alapítottan eredeti kereseti kérelmének való helytadást kért mind a vagyoni, mind a nem vagyoni károk tekintetében. Másodlagosan általános kártérítésre tartott igényt.

Az ellenérdekű fél fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és másodfokú költségeinek megállapítását kérte. Kifejtette, hogy az alperes jogellenes magatartást nem tanúsított a szívésségi raktározás során.

Az elsőfokú ítéletnek a Pp. 228. § (4) bekezdése alapján első fokon jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok helyes értékelésével, a helyes jogszabályi hivatkozás mellett hozta meg elsőfokú ítéletét, ezért azt a másodfokú bíróság a Pp. 254. § (3) bekezdésére utalva, a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján, helyes indokai folytán hagyta helyben.

A fellebbezésre utalva az alábbiakra mutat rá:

Nem vitás tény, hogy a felperes, sőt házastársa is az ingóságok elszállításánál, a kilakoltatásnál jelen volt. Az elsőfokú bíróság által idézett Vht. 181. § rendelkezései szerint a végrehajtót különböző leltárkészítési kötelezettség és egyéb feladatok ellátása csak akkor terheli, ha a kilakoltatásnál a kilakoltatást szenvedő nincs jelen. Jelen esetben a jogszabályoknak megfelelő lett volna az az eljárás is, ha az eljáró végrehajtó a lakásból elszállított ingóságokat az utcán helyezi el. Az a szívésségi tárolás, mely szerint a végrehajtói tájékoztatást követően 30 napra az ellenérdekű fél költségelőlegezése mellett a szállítást végzők a felperesi ingóságokat egy önkormányzati raktárban (alperesi tulajdonban lévő raktárban) helyezték el, már

olyan többlet, amelyre sem a végrehajtó, sem a végrehajtást kérő nem lett volna köteles. Ezt követően még hosszú hónapokon keresztül a felperesnek lehetősége lett volna ingóságai elszállítására. Ebben őt senki nem akadályozta. Az alperessel történt egyeztetés mellett három esetben került sor a család részéről ingóságok elszállítására. Így nyilvánvaló, hogy az értékesebb ingóságok elszállítására sor került. A visszamaradó ingóságok nyilvánvalóan nem képeztek olyan értéket, és nyilvánvalóan ezért maradtak vissza a raktárban.

Az ingóságok megsemmisítése a felperes magatartására vezethető vissza. Így az ebből eredő kárt is ő köteles viselni.

A nem vagyoni kártérítésére vonatkozó igény ugyancsak nem volt alapos, hiszen a jogalapot a bíróság nem találta teljesíthetőnek.

Végezetül megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a felperes maga is jogvégezett, jelenleg is szabálysértési előadóként tevékenykedik, ezért a jogszabályi rendelkezésekkel (Vht.) tisztában volt.

A felperes személyes költségmentessége folytán a le nem rótt illeték a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján az államot terheli, míg az ellenérdekű fél méltányos összegű költségét a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kell a felperesnek megfizetni.

Budapest, 2011. június 16.

Dr. Tölg-Molnár László s.k.
a tanács elnöke, előadó

Dr. Hóbl Katalin s.k.
bíró

. Madarász Anna s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: